

Arrest

nr. 98 492 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U, een Afghaans staatsburger van Arabische herkomst, verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht door problemen met de taliban. U bent afkomstig uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U werkte samen met uw broer in een bedrijf dat de maaltijden verzorgde voor bewakingsagenten in de luchthaven van Gamberi. Op een dag, u werkte toen al 9 maanden voor dit bedrijf, werd u samen met uw broer tegengehouden door 6 talibanleden. Zij namen u mee naar hun basis en zetten u onder druk om een plan van hun ten uitvoer te brengen. Zij eisten dat u of uw broer een bom zou binnensmokkelen in de luchthaven van Gamberi. Zij hielden uw broer gevangen maar lieten u vrij zodat u de dag erop het plan ten uitvoer zou kunnen brengen. U weigerde dit echter te doen en vluchtte uit Afghanistan met behulp van uw oom. U verliet Afghanistan in januari 2012 en reisde naar België waar u op 16 april 2012 aankwam en op 17 april 2012 een asielerzoek indiende. Ter staving van uw verklaringen legt u de

volgende documenten neer: uw taskara, een appreciatiebrief van het bedrijf Muslim Sultani Logistics, uw badge van voornoemd bedrijf en een dreigbrief van de taliban.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

“Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst wegens problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a of b van de Vreemdelingenwet. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over de problemen die de aanleiding waren tot uw vlucht uit Afghanistan. U kunt namelijk uw tewerkstelling bij Muslim Sultani Logistics op de luchthaven van Gamberi, de plaats waar de taliban met uw hulp een bom wilden binnensmokkelen, niet aannemelijk maken. Vooreerst moet in dit verband worden opgemerkt dat u data door elkaar haalt als u het heeft over de periode van uw tewerkstelling. U zegt eerst dat u 8 à 9 maanden voor deze firma werkte (CGVS, p. 9) maar even later stelt u dat u van Jeddi (januari) tot Qaws (december) bij dit bedrijf in dienst was (CGVS, p.12), wat een totaal van 12 maanden zou zijn. Op uw appreciatiebrief van voornoemd bedrijf staat dan weer dat u van 1 januari tot 30 oktober 2011 zou gewerkt hebben bij hen. Dat is een totaal van 10 maanden. Gevraagd naar deze appreciatiebrief geeft u tot slot aan dat u dit certificaat na 6 maanden verkreeg, wat niet overeenstemt met de data die in dit document worden vermeld (CGVS, p. 13). Tevens stemt ook uw bewering tijdens het gehoor dat u nog steeds voor Muslim Sultani Logistics werkte wanneer u in december 2011 werd lastiggevallen door de taliban (CGVS, p. 13) niet overeen met de data in dit document aangezien het, zoals eerder reeds werd opgemerkt, stelt dat u slechts tot oktober 2011 voor het bedrijf werkte. De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot het tijdstip waarop en de periode waarin u tewerk zou zijn gesteld bij Muslim Sultani Logistics doet ernstige vragen rijzen over uw verklaringen met betrekking tot uw tewerkstelling bij dit bedrijf. Verder kon u evenmin een duidelijk antwoord geven op vragen over enkele basisgegevens over dit bedrijf. Gepeild naar de werknemers in het bedrijf stelt u tijdens het eerste gehoor dat het er vijf waren en noemt u Muslim Sultani, uw broer, uzelf, Abdul Rahim en de kok Rahim (CGVS, p.11). Tijdens het tweede gehoor herhaalt u dat er vijf personen bij het bedrijf werkten maar haalt u een zekere Bashir aan die u tijdens het eerste gehoor niet had vermeld (CGVS 2, p.3). Bovendien ontbreekt in uw opsommingen van de werknemers van het bedrijf de persoon die in het certificaat dat u voorlegde als manager wordt vermeld namelijk Faqeer Mohammad Muslim. Gevraagd naar de naam Faqir Mohammad Muslim, die op uw certificaat staat aangeduid als manager van het bedrijf, zegt u dat u die man niet kent maar het zou een kennis van uw broer zijn geweest (CGVS 2, p. 3). Het is vreemd dat u de man die op uw appreciatiebrief en op uw badge staat vermeld als manager van het bedrijf slechts zou kennen als een vriend van uw broer en dat u hem niet opnoemt als lid van het bedrijf. Uw bewering dat u enkel de vijf werknemers van het bedrijf aanhaalde en dat de rest guards zijn (CGVS 2, p.3) is niet afdoende aangezien de manager van het bedrijf moeilijk als wacht kan worden omschreven. Over het bedrijf waarvoor de guards [werkten] die u in opdracht van Muslim Sultani Logistics bevoorradde legde [u] verder tegenstrijdige verklaringen af. U stelt hierover aanvankelijk dat ook zij voor Muslim Sultani Logistics werkten (CGVS, p.11). Vervolgens beweert u echter uitdrukkelijk dat dit niet het geval was en dat ze werkten voor de Amerikanen die verantwoordelijk waren voor de beveiliging van de luchthaven (CGVS, p.12). Wanneer er vervolgens wordt gevraagd voor welk bedrijf ze werkten stelt u dat dit bedrijf TTC heette (CGVS, p. 12). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal ontkent u dit dan weer uitdrukkelijk en stelt u dat Muslim Sultani Logistics slechts sporadisch voor TTC werkte namelijk ter gelegenheid van feesten (CGVS 2, p.3). In het certificaat van Muslim Sultani Logistics blijkt dan weer dat u ter ondersteuning van de “Asia Security Group” werkte. Deze naam, noch de afkorting ASG blijkt u iets te zeggen (CGVS 2, p.3). U geeft vervolgens aan dat het bedrijf geen logo zou hebben (CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat u niet weet dat het bedrijf waar u en uw broer 9 maanden of langer zouden hebben gewerkt een logo had. Zeker aangezien dit logo terug te vinden is op de appreciatiebrief in de linkerbovenhoek. Gevraagd naar of u de badge waarmee [u] toegang tot de luchthaven kreeg kunt beschrijven antwoordt u dat u niet weet wat op uw badge staat omdat u ongeletterd bent (CGVS, p.13). Uw ongeletterdheid hoeft u er echter niet van te weerhouden om een beschrijving te geven van een dergelijk document aangezien het ook voor een ongeletterde mogelijk moet zijn om, bijvoorbeeld, de kleur van de badge te omschrijven en

de al dan niet aanwezigheid van een foto te signaleren. Uit voorgaande elementen moet worden besloten dat aan uw werkzaamheden bij Muslin Sultani Logistics geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Er kan dus in uw hoofde omwille van deze feiten niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a of b van de Vreemdelingenwet. De documenten die u aanbracht kunnen aan deze vaststelling niets veranderen. De taskara die u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. De appreciatiebrief van uw werkgever en uw badge van dit bedrijf herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Integendeel, gezien deze documenten tegenstrijdigheden bevatten met uw verklaringen voor het Commissariaat-[g]eneraal, dragen zij bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verhaal. Wat betreft de dreigbrief van de taliban moet het volgende worden verduidelijkt: gezien geen geloof kan gehecht worden aan uw werkzaamheden bij Muslim Sultani Logistics, kan evenmin geloof gehecht worden aan de dreigementen van de taliban ten opzichte van uw persoon, gezien deze samenhangen met uw werkzaamheden voor voornoemd bedrijf. Tevens moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielaanvraag. Wat betreft uw herkomst uit de provincie Nangarhar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U verklaarde namelijk dat uw familie 29 jerib heeft aan gronden en dat uw vader meer dan genoeg verdiende om in het onderhoud van de familie te voorzien (CGVS, p. 5). Voorts blijkt ook uit het interview dat u aflegde dat u in Afghanistan ooit in een eigen zaak werkte als lasser en fietshersteller (CGVS, p. 5). U spreekt bovendien Farsi, Pashtu en een klein beetje Urdu (CGVS, p. 6). Op basis van het voorgaande kan worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om een nieuw leven uit te bouwen in de Afghaanse hoofdstad Kaboel. Als bezwaar tegen een hervestiging in Kaboel verwees u tijdens het gehoor naar de problemen die u in het kader van uw asielaanvraag aanhaalde (CGVS2, p.4). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot de problemen die u had in Nangarhar met de taliban kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. In het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berymbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze

zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging. Hij stelt dat de commissaris-generaal uitgaat van verkeerde veronderstellingen en hij betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verder stelt verzoeker dat hij geen enkele band met Kaboel heeft. Hij is er immers nog nooit geweest en heeft er geen enkel familielid. Volgens verzoeker moet er een band bestaan tussen de vluchteling en het vluchtalternatief. Hij verwijst hiervoor naar de Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van het UNHCR van 17 december 2010.

Verzoeker stelt ook dat een verblijf in tentenkampen of op straat niet als een vluchtalternatief kan worden beschouwd, dat er in Oost-Afghanistan een ander dialect wordt gesproken dan in Kaboel, dat hij de gronden van zijn familie niet zomaar kan verkopen, dat de rijkdom van zijn familie niet oneindig is en dat de werkgelegenheid in Kaboel schaars is.

Verzoeker gaat ook niet akkoord met de vaststelling van de commissaris-generaal dat Kaboel een stabiele regio is. Verzoeker verwijst naar een rapport van de algemene vergadering van de Veiligheidsraad van 21 september 2011, naar het 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan' van de Nederlandse Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid van 24 augustus 2011 en naar verschillende internetartikels en stelt dat bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen en moord in Kaboel bijna dagelijks voorkomen.

Verzoeker stelt ook dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de humanitaire gevolgen van het conflict. Hij stelt dat het geweld altijd blijft sluimeren en in een regio weer kan oplaaien en dat de levensomstandigheden mensonwaardig blijven.

Verzoeker verwijst tot slot naar een rapport van de International Crisis Group van 28 november 2010 waarin wordt gewezen op de vrees voor het ontstaan van een burgeroorlog als de buitenlandse troepen zich terugtrekken uit Afghanistan.

2.2. De commissaris-generaal voegt aan zijn nota twee nieuwe rapporten van Cedoca toe over de veiligheidssituatie in Afghanistan: *subject related briefing*, "Afghanistan", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict", 15 juni 2012 en *subject related briefing*, "Afghanistan", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse", 11 juli 2012.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker zijn tewerkstelling bij Muslim Sultani Logistics niet aannemelijk maakt.

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat hij zich heeft vergist wat de data van zijn tewerkstelling betreft. Hij wijst er wel op dat hij nooit naar school is geweest en dat dit het voor hem extra moeilijk maakt om gebeurtenissen in de tijd te situeren. Dit volstaat echter niet om verzoekers uiteenlopende verklaringen en de verschillen met verzoekers waarderingbrief te verklaren. Zo heeft de commissaris-generaal bijvoorbeeld terecht opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat de taliban hem in december 2011 lastigvielen en dat hij toen nog voor Muslim Sultani Logistics werkte, maar dat de waarderingbrief vermeldt dat hij slechts tot oktober 2011 voor dit bedrijf werkte. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze verzoekers geloofwaardigheid. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij weet wanneer de taliban hem hebben ontvoerd, aangezien dit een zeer ingrijpende gebeurtenis is, die bovendien ook de aanleiding was voor verzoekers vertrek uit Afghanistan.

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat verzoeker uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de werknemers van het bedrijf en dat hij de naam van de manager, Faqeer Mohammed Muslim, niet kende. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij de mensen heeft opgesomd met wie hij dagelijks in contact kwam en dat hij Muslim Sultani heeft vermeld toen uitdrukkelijk naar zijn baas werd gevraagd. Verzoeker voegt er nog aan toe dat de naam van het bedrijf naar de twee eigenaars verwijst, Faqeer Mohammed Muslim en Sultani, en dat beide zijn waarderingbrief hebben ondertekend. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat Faqeer Mohammed Muslim een kennis van zijn broer is en niet wist dat hij de manager van het bedrijf is. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk dat Muslim Sultani de belangrijkste persoon van het bedrijf was, Abdul Rahim Sultani de tweede belangrijkste en verzoekers broer de derde belangrijkste (gehoorverslag 8 augustus 2012, 3). Dit komt niet overeen met de waarderingbrief waarin Faqeer Mohammed Muslim als manager wordt vermeld en Abdul Rahim Sultani als assistent. Van Muslim Sultani is er geen sprake. Nochtans is dit volgens verzoeker de baas van het bedrijf, die ook de brief zou ondertekend hebben. Daar komt nog bij dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal een zekere Basir vermeldde, die hij tijdens het eerste gehoor niet had vermeld. Aangezien het bedrijf volgens verzoeker naast hemzelf en zijn broer maar drie werknemers telde, mag toch worden verwacht dat hij zich hierin niet vergist, temeer daar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij de mensen heeft opgesomd met wie hij dagelijks in contact kwam.

Tot slot heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de bewakers die Muslim Sultani Logistics bevoorraadde. Verzoeker stelt hierover dat hij niets kende van de interne werking van het bedrijf. Dit verklaart echter niet waarom hij hierover verschillende keren andere verklaringen aflegde. Als verzoeker er niets van wist, dan had hij dit tijdens het gehoor moeten zeggen.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers tewerkstelling bij Muslim Sultani Logistics. Bijgevolg hecht de Raad ook geen geloof aan de ontvoering en de bedreigingen door de taliban, aangezien deze rechtstreeks voortvloeien uit zijn tewerkstelling bij Muslim Sultani Logistics.

De stukken die verzoeker bij brief van 7 januari 2013 aan de Raad heeft bezorgd doen aan deze vaststelling geen afbreuk. De verklaring van de werkgever (stuk 14) bevat geen hoofding van de firma en kan bijgevolg door om het even wie geschreven zijn. De stukken 16, 17 en 18 hebben allen betrekking op "A. B.", de broer van verzoeker en stukken 15 en 18 betreffen de enveloppes waarmee de stukken verstuurd werden.

Verder geeft verzoeker niet aan met welke humanitaire gevolgen de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden en toont hij ook niet aan dat hij hierdoor bij een terugkeer naar Afghanistan persoonlijk een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De commissaris-generaal heeft verder terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

Het feit dat verzoeker geen band heeft met Kaboel en er geen familie heeft, is op zich geen bezwaar. De Raad wijst er immers op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de

nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in Kaboel in een tentenkamp of op straat zal moeten verblijven of dat hij daar niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien. Zoals de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt, verklaarde verzoeker dat zijn vader veel eigendommen heeft en dat hij meer dan genoeg verdiende om in het onderhoud van de familie te voorzien. Bovendien beschikt verzoeker over verschillende werkervaringen en had hij eerder een eigen zaak.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport van 11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. De rapporten en artikels die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd (stukken 3 tot en met 13), bevestigen dat burgers het slachtoffer worden van aanslagen, maar vermelden niet dat in de stad Kaboel aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn. Het rapport van de International Crisis Group zegt niets over de huidige toestand in Kaboel. De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De schending van de Richtlijn 2004/83/EG wordt hier niet dienstig aangevoerd. Een richtlijn kan immers slechts rechtstreekse werking hebben in de nationale rechtsorde zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER